

РЕШЕНИЕ

№ 1622

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13729** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.145 и следв. От Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл.22 ал.7 от Закон за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] (ВиК ЕАД), представлявано от изпълнителния директор Г. Т. срещу решение № Ж-569/30.10.2019г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), по жалби на собственици на апартаменти от комплекс „Х.“ [населено място], в частта по т.3, т.4, т.5, т.6, т.7 и т.8.

В жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на административния акт, издаден при липса на компетентност, при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Твърди се, че за дадените задължителни указания по т.3 от диспозитива на решението си КЕВР няма правомощия в тази насока, а за решенията по т.4 до 7-ма е сезирала без основание отделни административни структури. По отношение на т.3 и доколкото с нея са дадени задължителни указания на [фирма] се заявява, че въпросните задължителни указания излизат извън рамките на материалната компетентност на контролираната от КЕВР сфера на дейност. Заявява се, че разпоредбата на чл.22, ал.5 от Закона за енергетиката (ЗЕ) овластява административния орган в случаите, когато комисията приеме жалба за основателна, то тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона, какъвто не бил процесния случай, тъй като комисията няма правомощия за разглежда жалби.

Твърди се също така, че дори в самото решение комисията си противоречи, доколкото в мотивите, отразени на стр.13 от решението, комисията приема, че искането за предотвратяване на злоупотреба с господстващо положение се явява основателно, а от друга страна в следващото си изречение се споменава, че проверка за фактически осъществена злоупотреба с господстващо положение може да направи единствено Комисията за защита на конкуренцията. На следващо място се твърди, че комисията не се произнася по основните искания на жалбоподателите, свързани с искане за незабавно възстановяване на водоподаването и прехвърляне на партиди, а дава задължителни указания за изготвяне на 3 процедури, които вече са изготвени и подлежат на изпълнение по силата на задължителни правила за поведение, доколкото същите тези процедури са част от Общите условия на оператора и от Наредба № 4 от 2004 г. на МРРБ за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Изложени са изводи, че задължителните указания в т.4, т.6 и т.7 са неясни и незаконосъобразни, тъй като комисията сезира друг държавен орган с жалба, по която самата тя вече се е произнесла и е приела за неоснователна. Моли се Решение № Ж-569 от 30.10.2019 г. на КЕВР, в обжалваната част да бъде отменено. Претендират се разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от юрк.А., който поддържа жалбата.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране се представлява от юрк.И., която оспорва жалбата и моли процесния административен акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и претендира юрисконсултско такова.

Заинтересованите страни – група физически лица, чрез процесуален представител моли жалбата да бъде оставена без уважение. Счита, че жалбата по т.4 не е налице правен интерес от жалбоподателя да оспорва.

Заинтересованата страна [фирма] (ХБАП Е.) не изпраща представител.

Съдът като разгледа жалбата, съобрази становището на страните и представените писмени доказателства намира за установено следното: Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Производството пред КЕВР е по реда на чл.142 и следващите от Наредба № 3/2013 година за лицензиране на дейностите в енергетиката, (Наредба № 3/2013г.).

В КЕВР са постъпили жалби с вх. №№ В-01-01-8/16.05.2019 г., и 20.05.2019 г., В-02-01-8/20.05.2019 г. от И. Вавулская; Вх.№№ В-02-01-7/17.05.2019 г., В-01-01-12/23.05.2019 от Н. К. и А. М.; с вх.№№ В-01-01-11/16.05.2019 г., В-02-01-9/22.05.2019 г. от Г. М.; с Вх.№№ В-01-01-13/27.05.2019 г.; В-01-01#1/27.05.2019 г. от А. И.; вх. №№ В-01-01-14/27.05.2019 г., В-01-01-14#1/27.05.2019 И. К., вх. № В-11ИН-00-220/22.05.2019 г. от г-н А. К., вх. № В-02-01-10/23.05.2019 г. от А. К. и И. К., вх. № В-11ИН-00-222/27.05.2019 г. от Е. Ф.. Вх. № В-01-01-9/16.05.2019 г. от А. М.. вх. №№ В-02-01-6/16.05.2019 г.,

В-01-01-10/16.05.2019 г. от О. Д., вх. № В-02-01-4/14.05.2019 г. от В. В., вх. № В-01-01-2/14.05.2019 г. от Н., вх. №01-01-7/15.05.2019 г. от г-жа М. С., вх. В-01-01-4/14.05.2019 г. от В. П., вх. В-01-01-5/15.05.2019 г. от Л. Я., вх. № В-01-01-3/14.05.2019 г. от М. Ц., вх. В-01-01-6/15.05.2019 г. от В. Ц., вх. № В-02-01-5/14.05.2019 г. от Н. Магницкий и сигнали с вх. № В-03-15-4 от 17.05.2019 г., препратени от Б. дирекция „Черноморски район“, [населено място] и изпратени чрез Администрацията на Президента на Република България, чрез Администрацията на Министерски съвет и по електронната поща срещу [фирма], [населено място], касаещ имот с адрес комплекс „Х.“, [населено място], [улица].

Във посочените по-горе жалби се настоява следното: 1. незабавно възстановяване на водоподаването в комплекса; 2. прехвърляне на партидата от [фирма] на етажната собственост „Х.“ и служебно разкриване на индивидуални партиди; 3. прекратяване на злоупотребите с господстващо положение на сегашния титуляр на партидата и [фирма] [населено място].

В жалбите се сочи също, че ВиК услугите в комплекс „Х.“ са прекъснати от 07.11.2018 г., за повече от 6 месеца, по заявление на единствения титуляр на партидата за вода [фирма]. Заявено е също така в жалбите, че от 2016 г. собственици на самостоятелни обекти в сградите в комплекса са подавали заявления към [фирма]. [населено място] за откриване на индивидуални партиди, но са получавали откази от дружеството с довода, че трябва всички собственици (100%) да подадат заявления за откриване на индивидуални партиди.

Горепосочените жалби от собственици на самостоятелни обекти в комплекс „Х.“. [населено място], са се разгледали от КЕВР в едно общо производство по чл.22. ал.1,т.1 от Закона за енергетиката.

По отношение на искането на собствениците за незабавно възстановяване на водоподаването към комплекс „Х.“ (т.1 от Решение Ж-569/30.10.2019 г.), както и за незабавно прехвърляне на партидите от [фирма] на етажната собственост „Х.“ и служебно разкриване на индивидуални партиди (т.2 от Решение Ж-569/30.10.2019 г.), административния орган се е произнесъл, като е прекратил производството по така направените искания.

Предмет на настоящото производство са решенията на Комисията по т.3, т.4,т.5, т.6, т.7 и т.8 от цитираното Решение. В т.3 от същото, във връзка с искането за преустановяване на злоупотребата с господстващото положение на ВиК оператора, КЕВР дава задължителни указания на „ВиК“ [населено място], а именно: да изготви процедура с конкретно посочени действия при прекратяване подаването на вода и отвеждането на отпадъчни води; да изготви процедура с конкретно посочени действия за възстановяване подаването на вода и отвеждането на отпадъчни води; да изготви процедура с конкретно посочени действия за откриване на индивидуални партиди. В т. 4 от същото се сезира КЗК по компетентност, с т. 5 се сезира кмета на [община] по компетентност, с т. 6 копие от решението се изпраща на Министъра на регионалното развитие и благоустройство за осъществяване на контрол по изпълнението на договорите с ВиК операторите, с т.8 се изпраща копие от решението на

Администрацията на Президента на РБ, на Администрацията на МС на РБ , на Б. дирекция „Черноморски район“ [населено място] за сведение.

С оглед на изложеното съдът намира от правна страна следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен независим специализиран държавен колективен орган, на когото са възложени функции по регулиране на дейностите в енергетиката, във водоснабдяването и канализацията – чл.10 ЗЕ, в рамките на законовите му правомощия, регламентирани в чл.21, ал.7 от ЗЕ, съгласно който правомощията на КЕВР за регулиране на дейностите в областта на водоснабдяването и канализацията се определят в ЗРВКУ. Решението е постановено от компетентен орган по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 1 и т. 2, във връзка с чл. 11, ал. 1, чл. 12 и чл. 14, ал. 1 от ЗРВКУ, в състав и мнозинство съгласно изискванията на чл. 13, ал. 2, т. 2 от Закона за енергетиката (ЗЕ). Съгласно чл.36, ал.1, т.2 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация, Комисията приема решения с явно гласуване и с мнозинство повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав, от които поне един от членовете със стаж: в областта на водоснабдяването и канализацията при упражняване правомощия на комисията във водоснабдяването и канализацията. Съгласно отразеното в протокола (стр.39 по делото) от проведеното на 30.10.2190 г.заседание, това изискване е спазено.

Същото е постановено в предвидената форма и при спазване на административно процесуалните правила за издаването му, поради което решението не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Компетентността на КЕВР да разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори, свързани с предмета на регулиране по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/ е регламентирана в чл. 22, ал. 1, т. 1, пр. последно от Закона за енергетиката. Съгласно ал. 7 на чл. 22, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове, се регламентират в Наредбата по чл. 60 от закона, а именно в Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. Конкретната процедура по спора в настоящия случай се съдържа в чл. 142 - 149 от Наредба № 3/2013г. - КЕВР се е произнесла по спор между ВиК оператор по смисъла на чл. 2 от ЗРВКУ и потребители на услугата. Основанието за разглеждането на жалбата от КЕВР се съдържа в чл.142 ал.4 от Наредба № 3/2013г., доколкото жалби на потребители са разглеждани от ВиК оператора, но същият не е удовлетворен от отговорите по тях. Тъй като жалбите са подадени чрез оператора, той е изпратил същите на КЕВР, ведно със становището си. Съгласно чл.143 ал.6 от същата наредба, КЕВР разглежда жалбите, ако към нея е приложено становището на енергийно предприятие или В и К оператора, ведно с цялата преписка по жалбата. За резултатите от проверката по жалбите е изготвен доклад с проект на решение, който е разгледан на заседание на КЕВР. При проверката по жалбите КЕВР не се е възползвала от правомощията си по чл.144 и чл.146 ал.1 от Наредба № 3/2013г. Видно от съдържанието на становището на ВиК оператора до КЕВР той е изпратил становището си, както и жалбите с приложенията към тях.

Основният довод в подадената жалба е липсата на компетентност от страна на

КЕВР за даване на задължителни указания , свързани с разписване на три вида процедури, още повече, твърди се в жалбата, че такива процедури вече ги има предвидени както в Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребители от ВиК оператор, така и в Наредба № 4 от 2004 г. на МРРБ за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи.

С писмо вх.№ В-01-01-8/ 15.01.2020 г. на КЕВР, (стр.662 по делото) [фирма] [населено място] е уведомило Комисията за изпълнение на решение № Ж-569/30.10.2019 г., като е приложил Процедура за прекратяване подаване на вода и/или отвеждането на отпадъчни води и възстановяване на подаването на вода и/или отвеждането на отпадъчни води във [фирма] [населено място]. Представена е и инструкция /л. 667/ за откриване , промяна и закриване на партиди за ползване на водоснабдителните и канализационни системи на [фирма] гр Б., изготвена и утвърдена от изпълнителния директор на 01.07.2017г. По делото са представени общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от [фирма] [населено място]. Следователно към момента на издаване на решението, свързано с указанията по т. 3.1 и т. 3.2, КЕВР е имала основание да произнесе задължителните указания, те са изпълнени от оператора на по-късен етап, но преди подаване на жалбата. Що се отнася до указание по т. 3.3 , свързано с разписване на процедура по откриване на партиди, то такава е била налична към момента на произнасяне на Решението. Доколкото обаче в жалбата се навеждат доводи за липса на компетентност на КЕВР да произнася тези задължителни указания, то съдът следва да ги разгледа.

Подробно в решението са обсъдени причините , довели до спиране на водоподаването в комплекс „Х.“ , обсъдени са разпоредбите, предвидени в Общите условия на Ви К оператора, приложимите разпоредби на Наредба № 4/ 2004г и е изведен извод за нарушаване както на Общите разпоредби, така и на Наредбата . Нарушението е извършено и при спиране на водоподаването, и при възстановяването му. КЕВР не се е произнесла по жалбата в тази ѝ част, поради констатирана липса на компетентност да се произнесе при вече възстановено водоподаване , както и относно откриване, промяна и закриване на партиди, което е извън предмета на ЗРВКУ. Въпреки това, при констатиране на цитираните в акта нарушения и при спазване принципите за достъпност и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги, КЕВР правилно и законосъобразно е разписала задължителните указания.

Правомощията на КЕВР, във връзка с осъществявания от нея контрол върху дейността на ВиК операторите по предоставяне на ВиК услуги, са изрично регламентирани в Глава пета "Контрол" от ЗРВКУ. Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗРВКУ, Комисията провежда контрол за: съответствието на бизнес плана с изискванията на този закон; изпълнението на показателите за качество на В и К услугите, определени в бизнес плана; прилагането на цените съгласно изискванията по чл. 14, ал. 4 и чл. 19 от ЗРВКУ; извършените разходи за постигане на показателите, заложиени в бизнес плана. Алинея втора на същата разпоредба определя че, контролът извършван от Комисията е предварителен, текущ и последващ. Комисията извършва предварителен контрол,

като при подготовката на концесионните и на другите видове договори за управление на В и К системите дава становище за съответствието им с този закон и подзаконовите нормативни актове по прилагането му (чл. 21, ал. 4). По отношение на осъществявания от КЕВР текущ и последващ контрол, ал. 4 и 5 на чл. 21 от ЗРВКУ предвиждат, че Комисията текущо контролира дейността по предоставяне на ВиК услугите от ВиК операторите чрез проверки на отчетните доклади за изпълнението на бизнес плановете на ВиК операторите, както и чрез извършване на проверки на място. Комисията извършва последващ контрол върху изпълнението на дадените препоръки на В и К операторите. Съгласно чл. 22, ал. 1 от ЗРВКУ за осъществяването на текущия и последващ контрол. Комисията извършва планови или извънредни проверки. По силата на чл. 22 ал.1 т.1 от ЗЕ КЕВР разглежда жалби на потребители срещу ВиК оператори. При извършената проверка след сезиране на КЕВР и с оглед констатирани нарушения, то Комисията е в правомощието си да разпише задължителни указания към оператора, с оглед спазване принципите на достъпност и качество на предлаганите услуги, както и защита на потребителите.

Само по този начин могат да бъдат осъществени целите на чл. 1 от ЗРВКУ - регулирането на цените, достъпността и качеството на водоснабдителните и канализационните услуги, извършвани от експлоатационните предприятия за водоснабдителни и канализационни услуги. По отношение на доводите на жалбоподателя по следващата точка от решението, а именно: т.4 - Сезиране на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК) като се изпраща цялата преписка за разглеждане, във връзка с правомощията на КЗК по чл.8, във връзка с чл.21 от З. отново за липса на компетентност, както и за злоупотреба с правомощия, доколкото по своето естество решението представлявало конкретно предложение за определено решение на КЗК, като по този начин КЕВР недопустимо се намества в работата на комисията. Настоящия съдебен състав не споделя доводите на жалбоподателя. Напротив, едно от основните искания на собствениците на самостоятелни обекти в комплекс „Х.“ е преустановяване злоупотребата с господстващо положение на ВиК оператора. Както правилно е посочил в мотивите си административния орган, именно Комисията за защита на конкуренцията е компетентния орган, който по силата на чл.8 от З. има правомощията да съблюдава недопускането на „господстващо положение“ от определени предприятия. Именно поради тази причина, КЕВР правилно е преценила, че няма компетентност да се произнесе по този въпрос и с решението си сезира КЗК за възникналия спор. Същевременно твърдението, че в оспореното решение е посочено , че искането за прекратяване на злоупотреба

с господстващо положение е основателно, с което КЕВР е превишила правомощията си, съдът не споделя. Ясно е записано в решението, че работата на Комисията се подчинява на принципите на „предотвратяване на злоупотреби с господстващо положение“ и „защита интересите на потребителите“, което налага произнасяне на КЕВР и по отношение на подобни искания, без същата да се ангажира с конкретно становище налице ли е или не подобна злоупотреба. В този смисъл Комисията е сезирала КЗК за разглеждане на жалбата в тази ѝ част по същество.

По отношение на т.5, с която се сезира кмета на [община], не се спори по делото, че е констатирана липса на договор за предоставяне на услугите ВиК, изискуем съгласно чл. 84 ал.2 то ЗУТ за въвеждане в експлоатация на строеж-жилищна сграда. Разпоредбата гласи, че присъединяването на недвижимите имоти и потребителите на вода към водопроводните и канализационните мрежи се извършва при спазване на разпоредбите на този закон и със сключване на писмен договор за присъединяване между потребителя и експлоатационното дружество. Предвид съблюдаване на разпоредбите на чл. 177 ал. 3 то ЗУТ и чл. 178 ал. 4 и 6 от ЗУТ преписката е изпратена на компетентния орган – кмета на [община] за произнасяне по компетентност. Решението е правилно и в тази му част.

По отношение на следващата оспорена точка 6 от решението на КЕВР, а именно изпращане копие от решението на Министъра на регионалното развитие и благоустройството, настоящия съдебен състав счита, че правилно и законосъобразно административният орган е взел това решение. Съгласно чл.10б, ал.3, т.5 от Закона за водите Министърът на регионалното развитие и благоустройството в качеството си на принципал на търговските дружества - В и К оператори, в които държавата е едноличен собственик на капитала, и на търговските дружества - В и К оператори, с държавно участие в капитала: осъществява контрол на дейността по предоставянето на услуги от В и К операторите. Видно от предоставените правомощия по цитираната разпоредба, компетентен да осъществи контрол по законосъобразното и правилно решаване на поставените от жалбоподатели въпроси е именно Министъра на регионалното развитие и благоустройството.

По идентичен начин седи и въпросът със следващата 7 точка от оспореното решение, с което КЕВР препраща решението на Областния управител в качеството му на орган на управление на А. на ВиК. Съгласно дадените в чл. 198в, ал.5, т.6 от Закон за водите правомощия Председателят на асоциацията по В и К организира контрола по изпълнението на договорите с В и К операторите.

Доколкото собствениците на обособени обекти в комплект „Х.“ са изпратили жалбите си до Администрацията на Президента на Република България, до Администрацията на Министерски съвет и Б. дирекция „Черноморски район“ [населено място], напълно законосъобразно КЕВР информира въпросните администрации за резултатите от проведения административен контрол, съответно за взетото решение по поставените въпроси.

Предвид изложеното настоящият съд намира, че решението на КЕВР в обжалваната част е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на ответника следва да бъдат присъдени претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл.143, ал.3 от АПК, вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Жалбоподателят следва понесе разноските в размер на 500 лв. за особен представител /заплатени в съдебно заседание от 14.10.2021г./

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪЛЯ жалбата на [фирма] [населено място] срещу решение № Ж-569 от 30.10.2019 година на Комисия за енергийно и водно регулиране в оспорената му част.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране разноски в размер на 100 лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати сумата от 500 лв. разноски за особен представител на заинтересованите страни по делото

/платени/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: